

Arrest

nr. X van 28 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDEN BOER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Mundani origine te zijn afkomstig van Lysoka. U trouwde in 1989 met (E.C.A.A.), met wie u vijf kinderen heeft. In 2000 behaalde u uw masterdiploma in technologie aan de universiteit van Yaounde. Na uw studies woonde u in Douala, waar u les gaf. In 2003 ging u naar Ghana waar u aan de Regional Maritime Academy een cursus volgde in maritieme veiligheid. In 2004 begon u te werken als marinier bij Nga Marine Services. U verbleef voor maanden offshore en dan kwam u terug aan land. U bent sympathisant van de Anglofone afscheidingsbeweging Southern Cameroons National Council (SCNC), maar u deed geen activiteiten voor deze beweging. U was de eigenaar van een kopieerwinkel, waar ene (E.G.) voor u werkte. (E.G.) was lid van SCNC en hierdoor kende u problemen met de Kameroense autoriteiten. Uw winkel werd op 1 oktober 2009 gesloten en u werd gearresteerd. U werd gevraagd om (G.E.) naar de autoriteiten te brengen. U werd

een maand opgesloten en dan vrijgelaten. U ging naar Upper Council in Limbe om uw materiaal terug te vorderen, maar er kon u niets worden gegeven omdat (G.) nog gezocht werd. U ging langs bij de ouders van (G.) in Mutengene. Van zijn ouders vernam u dat (G.) naar Nigeria was gevlucht. U hebt (G.) niet meer teruggezien. Begin december 2010 werd u bij het autopark in Dschang gecontroleerd. U werd door agenten apart gezet. U was samen met uw tante Julie, want ze wilde documenten brengen naar Bamenda en daarna wilde ze de kerstperiode in Douala doorbrengen. De agenten zeiden dat uw probleem van 2009 nog niet was opgelost en dat u een SCNC-lid verborgen hield. U werd naar het politiekantoor gebracht in Nkwen, Bamenda. Uw tante had documenten bij van haar overleden man die ze aan Joe Mbekucha, SCNC-verantwoordelijke, moest afgeven. Op maandag werd u door de politiebaas gevraagd of u documenten had, waarop u antwoordde dat het SCNC-kantoor in Bamenda de overlijdensakte, de SCNC-lidkaart en documenten van SCNC-bijeenkomsten van uw overleden oom vroeg. U werd bedreigd en geslagen, zodat u zou spreken. U zei niets en antwoordde dat u niet de eigenaar was van de documenten, dat u enkel uw tante vergezelde om voor haar te lezen en te spreken. De agenten zeiden dat u bepaalde zaken van uw oom gekregen moest hebben en ze vroegen SCNC-documenten. U antwoordde dat u geen lid bent van SCNC en u geen documenten hebt. U nodigde de agenten uit om naar het dorp te gaan en in het huis van uw oom een huiszoeking te doen. Uw tante werd niet gearresteerd en ze keerde de volgende dag met uw vrouw terug naar het politiekantoor. U werd overgebracht naar de gevangenis van Bamenda. In februari 2011 werd u overgebracht naar het ziekenhuis. De kolonel (B.E.E.), de oom van uw vrouw, kwam u ophalen uit het ziekenhuis. Hij zei dat u moest worden overgebracht samen met anderen. U werd in een ziekenwagen samen met drie andere mannen naar Douala gereden. Onderweg werden twee mannen uit de wagen gehaald. In Douala werd u naar een cel gebracht. U werd later uit de cel gehaald en de kolonel reed u naar de luchthaven. Hij ging met een blanke man spreken, aan wie hij een envelop gaf. U diende die man te volgen. De kolonel waarschuwde u dat zijn job in gevaar was en hij verwees naar die twee mannen die onderweg werden afgezet, dat het niet zeker was of ze ooit nog teruggevonden zouden worden. U vreesde ook te worden geëlimineerd en u volgde de blanke man. U hebt Kameroen verlaten op 19 februari 2011 en op 21 februari 2011 in België asiel gevraagd. Na uw vertrek uit Kameroen vernam u van uw vrouw dat gendarmes haar regelmatig opriepen met de bedoeling te weten te komen waar u zich bevond. Sinds december 2011 dient zij zich elke eerste maandag van de maand op de gendarmerie van Douala aan te bieden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende met de Kameroense autoriteiten, die u ervan beschuldigen betrokken te zijn bij de Anglofone afscheidsbeweging Southern Cameroons National Council (SCNC), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u niet politiek actief bent, maar louter sympathisant bent van de Anglofone afscheidsbeweging SCNC.

U verklaart sympathisant te zijn van SCNC (zie gehoor I CGVS, p.3), maar u stelt tijdens het zelfde gehoor I op het Commissariaat-generaal dat u niet zo geïnteresseerd bent in SCNC. Zo antwoordt u kortweg op de vraag naar het ontstaan, de structuur en enkele belangrijke figuren van SCNC dat u sympathisant bent en men enkel als lid meer informatie heeft over de beweging (zie gehoor I CGVS, p.3). U verklaart niet te hebben deelgenomen aan bijeenkomsten van SCNC en enkel via uw oom informatie te hebben gekregen van de beweging (zie gehoor I CGVS, p.4). Later tijdens het gehoor I op het Commissariaat-generaal verklaart u zelf uitdrukkelijk geen lid te zijn van SCNC, niet deel te nemen aan hun activiteiten en niet veel in het land te zijn omwille van uw beroepsactiviteiten (zie gehoor I CGVS, p.3). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat u bij de Kameroense autoriteiten in de negatieve belangstelling zou staan, laat staan dat u er gekend zou zijn als een politieke opposant.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U stelt dat u op **1 oktober 2009** werd gearresteerd omdat uw werknemer in uw kopieerwinkel, (G.E.), lid was van SCNC (zie gehoor I CGVS, p.4) en omdat die dag in uw winkel pamfletten en posters van SCNC werden gekopieerd en uitgedeeld aan aanhangers van de SCNC die die dag een mars hielden in Limbe (gehoor II CGVS, p.4). U stelde te zijn gearresteerd omdat de politie wilde dat u (G.E.) aan hen zou uitleveren. Na een maand werd u vrijgelaten, waarna u uw werk als marinier hernam (zie gehoor I CGVS, p.4 en gehoor II CGVS, p.5). Daarnaast stelde u in **december 2010** bij een wegcontrole te zijn tegengehouden door gendarmes. U was in het gezelschap van uw tante die SCNC-documenten bij zich

had van haar overleden echtgenoot. U werd gearresteerd omdat u nog steeds niet had onthuld waar (G.E.) was en omdat u verdacht werd van betrokkenheid bij SCNC (zie gehoor I CGVS, p.7 en gehoor II CGVS, p. 6). U werd opgesloten en slaagde erin te ontsnappen toen u naar een hospitaal werd overgebracht (gehoor II CGVS, p.6). U verklaarde ter gelegenheid van beide detenties zwaar te zijn mishandeld (gehoor II CGVS, p. 5 en 6).

Vooreerst is het weinig aannemelijk dat u als eigenaar van een kopieercenter (blijvend) gevisieerd zou worden met het oog op vervolging om politieke redenen, enkel omdat uw werknemer in uw kopieerwinkel, (G.E.), lid zou zijn van SCNC en omdat documenten van SCNC in uw zaak gekopieerd zouden zijn op 1 oktober 2009 (zie gehoor I CGVS, p.9). Hiervoor werd immers reeds gemeld dat u niet politiek actief was en bovendien verklaarde u dat u slechts sporadisch naar uw kopieercenter kwam om de boekhouding te doen (gehoor II CGVS, p.3 en 4), zodat er – objectief gezien – voor de autoriteiten geen concrete aanwijzingen voorhanden waren die erop zouden wijzen dat u iets te maken had met (G.E.) of met het uitdelen van SCNC-materiaal in uw kopieercenter op 1 oktober 2009. Tevens kan nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat de autoriteiten zich zo hardnekkig en blijvend op u zouden hebben geconcentreerd om te weten te komen waar (G.E.) zich bevond, vermits u klaarblijkelijk slechts een zakelijke band met hem had. Men zou eerder verwachten dat de autoriteiten zich hiertoe eerder tot zijn familie en naasten zouden hebben gericht.

Tevens is het ook weinig overtuigend dat uw tante, die nochtans in het bezit was van documenten van SCNC ter gelegenheid van een controle van gendarmes in december 2010, ongemoeid werd gelaten, maar dat opnieuw u werd gevisieerd en gearresteerd door de gendarmes. U stelde dat u toen werd opgesloten omdat u (G.E.) nog steeds niet bij hen had gebracht en dat ze u verdachten van betrokkenheid bij de SCNC (gehoor II CGVS, p.6). Men kan zich afvragen waarom u dan in oktober 2009 werd vrijgelaten, omdat de redenen voor uw arrestatie toen dezelfde waren.

Verder komen een aantal van uw verklaringen volstrekt niet doorleefd over. Zo stelde u dat u tegen uw ondervragers had gezegd dat u sympathiseerde met SCNC, 'omdat u niet kon liegen' (gehoor CGVS, p.7). Van iemand die gearresteerd wordt op loutere verdenking van betrokkenheid bij de SCNC zou men toch niet verwachten dat hij tegenover zijn ondervragers zou bekennen dat hij sympathiseert met deze bij de Kameroense autoriteiten weinig populaire afscheidingsbeweging, te meer omdat het hebben van sympathie voor een bepaalde beweging – in tegenstelling tot het geregistreerd lidmaatschap van een bepaalde beweging – niet meteen objectief te verifiëren valt en dus makkelijker kan worden ontkend. Men zou dan ook eerder verwachten dat u zich volledig zou hebben gedistancieerd van SCNC en dat u alle betrokkenheid met de beweging zou hebben ontkend, temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat de autoriteiten geen rechtstreekse of doorslaggevende indicaties maar enkel vermoedens hadden dat u persoonlijk betrokken zou zijn bij de SCNC. Het is evenmin geloofwaardig dat u tegenover uw ondervragers, die u onophoudelijk vroegen waar (G.E.) zich bevond en u tot 2 maal toe opsloten en mishandelden omdat u hierop geen antwoord gaf, niet zou hebben gezegd dat (G.) zich in Nigeria bevond, zoals zijn ouders u nochtans hadden meegedeeld (gehoor CGVS II, p.5 en 6). Uw bewering dat u dat niet deed omdat u geen bewijs had voor het feit dat (G.) in Nigeria was (gehoor CGVS II, p. 6), is volstrekt onaanvaardbaar als verantwoording hiervoor. U gaf deze informatie immers wel aan de protection officer van het CGVS, terwijl men zou verwachten dat u dergelijke informatie eerder (in uw eigen belang) zou geven aan de personen die u mishandelden. De vaststelling dat u risicovolle en niet-noodzakelijke informatie – met name dat u sympathiseerde met SCNC – prijs gaf aan de autoriteiten in combinatie met de vaststelling dat u informatie die u desgevallend had kunnen beschermen tegen foltering – met name de informatie dat (G.) in Nigeria (en dus niet langer in Kameroen) was - niet deelde met de autoriteiten, roept ernstige vragen op bij het doorleefd karakter van uw asielrelaas en in het bijzonder van uw mishandeling in het kader van uw beweerde detenties.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De identiteitskaart (n°107946697 afgeleverd op 18.7.2007 en geldig tot 18.7.2017), het geboortecertificaat (n°3093/XXXI/73 opgemaakt op 17.10.1973 te Buea) en de huwelijksakte (n°235/89, Muyuka) bevatten identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De certificaten van Regional Maritime University te Accra, Ghana dd.27.6.2008 en 9.10.2003, de loonfiches, de werkkaart van Nga Marine Services, het certificaat van Ministerie van Onderwijs dd.18.7.1983 en het werkcertificaat van Unalor dd.9.6.1995 betreffen uw professionele activiteiten die hier eveneens niet ter discussie staan. De brief van uw vrouw dd.26.7.2011 betreft persoonlijke briefwisseling en vormt geen objectieve aanwijzing van uw beweerde vrees. De kopie van de convocatie van de politie van Douala stelt dat uw vrouw zich diende te melden

op 5.8.2011 voor een zaak haar aangaande, maar vermeldt verder niets over de reden of zaak waarvoor ze opgeroepen werd.

Met betrekking tot uw verklaringen over uw reisweg dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt.

U verklaart dat u samen met een blanke man naar België reisde en deze man de reisdocumenten had (zie gehoor I CGVS, p.5). U stelt uitdrukkelijk geen paspoort in uw handen te hebben gehad en dat de man de documenten bij de controle gaf (zie gehoor I CGVS, p.5). Deze verklaring hieromtrent is in tegenstrijd met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit een antwoord van de Federale Politie, Dienst Grenscontrole van Zaventem aan het Commissariaat-generaal blijkt dat elke passagier die niet uit de EU afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen, ook als hij in groep reist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en een reëel risico op ernstige schade conform de bepaling inzake subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoeker betoogt dat men ervan uitgaat dat hij wel degelijk connecties heeft met het SCNC. Hij voert aan dat het niet vreemd is dat hij een maand na zijn eerste arrestatie werd vrijgelaten. Hij verwijst naar zijn werk offshore als reden voor zijn afwezigheid en het feit dat hij geen moeilijkheden had. Hij brengt thans het bewijs bij van de vervolging en het feit dat men hem nog steeds als gezocht aanmerkt (zie stukken 3-4). Verzoeker voert verder aan dat het niet is aangetoond dat de autoriteiten (G.E.) ook niet aanpakten, dat zijn winkel gesloten was vanaf 2009, dat hij gefolterd werd en een oproeping kreeg wanneer men merkte dat hij weg was.

Bij brief van 24 april 2012 brengt verzoeker nog twee oproepingen bij en een brief van zijn echtgenote.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake de bijgebrachte stukken tijdens onderhavig beroep ter staving van zijn vrees voor vervolging dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze in kopie worden bijgebracht; derhalve kan er omwille van de manipuleerbaarheid van kopieën geen authenticiteitswaarde aan worden gehecht. Dit klemmt des te meer daar de twee convocaties voor verzoekers echtgenote respectievelijk nummer 1 en 2 dragen hoewel tussen beide een tijdsverloop van vijf-zes maanden is. De convocatie voor verzoeker draagt hetzelfde nummer 2, hetgeen evenmin aannemelijk is. Het document “message – radio – porte” is een intern politiedocument in telexvorm van een radiocommunicatie, voorzien van een foto (sic),

waarmtrent verzoeker niet aantoont hoe hij dit in bezit kon krijgen. Het bijbrengen van dergelijke bedenkelijke documenten ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Aan de brief van verzoekers echtgenote kan bezwaarlijk enige bewijswaarde worden toegekend aangezien deze niet van een objectieve bron afkomstig is.

De vraag dient zich terecht aan waarom verzoeker, die niet veel in zijn winkel aanwezig was en slechts de boekhouding deed, op voortdurende wijze zou worden lastiggevallen omwille van de beweerde activiteiten van een personeelslid in de kopieshop. Dit klemmt des te meer daar van (G.E.) wisten dat hij een lid was van de SCNC (gehoor II, p.4) en dan ook redelijkerwijze aangenomen moet worden dat ook de autoriteiten inzien dat verzoeker, mede omwille van zijn lange verblijf offshore, niet aansprakelijk kan zijn voor de daden van zijn personeel.

Verweerder motiveerde terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het folteren niet meldt dat de oorzaak van zijn problemen, de persoon (G.E.), zich in Nigeria bevindt terwijl hij anderzijds zijn sympathie - verzoeker is niet eens een geregistreerd lid - voor de SCNC kenbaar maakt (gehoor II, p.6-7).

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "*verzoeker zijn winkel kon verderzetten*" dient te worden opgemerkt dat deze redengeving niet te ontwaren is in de bestreden beslissing.

Verzoekers relaas omtrent het passeren van de grens op de luchthaven van Zaventem is niet geloofwaardig; het is niet aannemelijk dat verzoeker zonder een paspoort in handen te hebben gehouden tijdens het post-9/11 tijdperk de grens kon overschrijden.

Voormelde vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. De overige documenten in het dossier kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS